

Він забирає її о третій

Катерина Бабкіна

Він забирає її о третій. Вона в зеленому.

Дотики випадкові спалахують, ніби іскри між рукавами,
сонце прямо над ними, летіть крізь дах зашкленний
після довгого січня, в лютому вже шалене,
ніби потік між високими берегами.

День зсередини блакитний і білий, очікування у нього в колінах,
про що він думає? Про про її запахи, плечі, зап'ястя.

Вона весь час стягає сукню понижче, ніби дитина,
а сукня розтягується на грудях і вони сміються постійно,
авансом ковтаючи примітивне щастя
залишатися поруч. Він помічає лише червоне – її помаду і нігті,
знаки заборон і обмежень, датчик ременів, чоботи жінки на переході,
котра стоїть і вагається – чи чекати, чи бігти,
притискаючи пальто до себе на вітрі ліктями,
коли ауді вилітає напереріз тойоті.

Краплі скла блакитні і білі, ніби припливу бризки
вибухають навколо них і сягають самого серця.

Все стається настільки повільно й так невимовно близько,
і вона, тонка і легка, склом і зимовим світлом пронизана
ніби все ще сміється.

Він встигає подумати – Господи, прослідкуй, щоб лише дорослі.

І побачити, як сполохана згряя чорними цятками заповнює небо рясно,
і як танцюють, сплітаються у повітрі яскраві пасми її волосся.

І все те життя, котре із ними не відбулося
відбувається. Одночасно.